Mizah

Demokrat Parti — Neden titriyorsun, nöbet mi geldi?

Halk Partisi — Hayır, nöbet sana gelecek diye titriyorum !

FIKRALAR

Dördüncü Yıla Girerken...

Mecmuamızın ilk sayısı, iç siyaset âlemimizin karmakarışık olduğu bir devirde çıkmıştı. Totaliter rejim müdafileri, henüz bütün kudretleriyle dizginlere asılırlarken; hürriyete susamış, fakat yılgın milletimizin arzusuna tercüman olmak istiyen bir avuç kahraman, arkasına payandalar vurulmuş, demokrasi âlemine açılacak kapıyı zorluyordu.

Matbuat âleminde, bir; «Yaşasın!» sesi yükselmiyor değildi; müphem, tereddütlü, tıksırıklı bir yaşasın. O zaman biri akıl edip de bunlara: «Kim yaşasın?» diye soracak olsaydı, Yahudinin meşhur cevabını alacağı şüphesizdi:

— Henüz belli değil!

Geride bıraktığımız bu üç sene; o zamanlar, kimin samimiyetle demokrasi, kimin de şahsi menfaati için «Yaşasın!» diye bağırdığını bize isbat etti.

Mecmuamız, hürriyet ve demokrasi yolunda çizdiği programı tahakkuk ettirmek ve çeşitli içtimai dertlerimizi ortaya dökmek için okuyucularının dudaklarına küçücük bir tebessüm takarken, bir çok düşman kazandı; fakat yılmadı, korkmadı, yolundan bir an bile ayrılmadı, bunu aklına getirmedi.

Geçen üç sene; bizi takibe milleti aldatmaya yeltenenlerin iskambil kâğıdı gibi devrilen kadavralariyle doludur. Onların bir çoğu birinci ciltlerini bile tamamlamak imkânını bulamamışken; biz, okuyucularımızın isteklerine tercüman olmayı bilmiş, nezahet ve bitaraflık hudutları içinde, her gün biraz daha tekâmül ederek bu sayımızla 6 ıncı cildimizi idrak ve ikmal etmiş bulunuyoruz.

Gelecek sayımızla başlıyacağımız 7 inci ciltte enerjimizi daha artmış, bizi daha tekâmül etmiş bir halde bulacaksınız. Bu yurtta nefes almak isteyecek hürriyet ve demokrasi düşmanları, züppeler, ne oldum delileri, kifayetsizler kalem ve fırçalarımızdan kurtulamıyacaklardır. Biz, dostlarımızın tebessümleri ve düşmanlarımızın diş gıcırtıları arasında, doğru bildiğimiz yolda şaşmadan yürümeğe devam edeceğiz!

MİZAH

YÜZÜK

Kızın nişanlısı geldiği zaman onu bulamadı. Küçük kardeşine sordu:

— Ablan nerede? Sokağa mı çıktı.

Çocuk haberi verdi:

— Aah! Senin geldiğini pencereden gördü de yüzüğünü değiştirmeye çıktı!.

HER İHTİMALE KARŞI

Bir arkadaşına anlatıyordu:

— Bana bugünlerde bir unutkanlıktır arız oldu. Dün nihayet doktora gittim.

— Ne yaptı?

— İlk iş olarak viziteyi peşin aldı.

ÇOCUKTAN AL HABERİ...

Çocuk annesine sordu:

— Melekler uçar, değil mi, anne?

Kadın, bu damdan düşer gibi suale cevap verdi:

— Evet yavrum, fakat niye sordun?

Çocuk, masum masum anlattı :

— Hiç... Babam bizim hizmetçi kıza «meleğim» diyordu da. Yani o da uçacak mı acaba diye sordum.

Kadın, kaşlarını çattı:

— Evet yavrum; dedi, hem şimdiden tezi yok, uçacak!

SÖZ BİR...

Toplantının en nüktedan simalarından olan ihtiyar hanımefendi, gençliğindeki maceralarını anlatıyordu:

— Hele bir sadaret kâtibi vardı. Bir gün pembe kâğıt üzerine mavi mürekkeple name yazmış: «Benimle izdivacı kabul buyurmazsanız vefat ederim.» diyordu.

Meraklılar:

— Kabul ettiniz mi? diye sordular.

Kadın, sükûnetle cevap verdi:

— Hayır.

— Peki, öldü mü?

— Öldü. Hem de o kadar sözünün eriymiş ki tam altmış sene bu sözünü unutmadı. Altmış sene sonra vefat etti!..

BULUNMAZ KUMAŞ

Yazıhaneye yeni bir memur almayı kararlaştırmıştı. Müracaat edenlerden birinin anlattıklarını dinledikten sonra hayretle sordu:

— Peki ama, oğlum, iki ay zarfında dört yer değiştirmişsin... Bu senin...

Delikanlı açıkgözdü..

— Evet, efendim, diye onun sözünü kesti. Ne kadar çok arandığımı gösteriyor, değil mi?

BÜYÜKADA SPLANDİT OTELİ AÇILDI

Yazın bunaltıcı günlerini Adaların ilâhi güzellikleri içinde serince geçirmek isterseniz Splandit Otelinde oda kiralayınız.

Her türlü konfor ve ucuzluk.

Telefon: 55 - 22

PERİ

Hariküläde fotograflar ve emsalsiz yazılarla

DENİZ SAYISI

Çıktı, gördünüz mü?

DENTOSİL

diş macunu

İnsanın ağzında bir bahar havası yaratır.

Cilt: 6 - Sayı: 156 FİATI 25 KURUŞ. 1 Temmuz 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Hanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

VEHİM...

Demokrat Partinin büyük kongresi kapandı. Ayni zamanda sabık başyazarının lâhik olması dolayısiyle muvafık, birinci sahifesinin orta sütunlarındaki mini mini çimdikleriyle muhalifimsi, ikinci sahifesinin sol baş sütun yazısı ile genç fikirliliğe taraftar, üçüncü sahifesinin baş sütunları ile bazan koyu muhalif ve iç sahifelerindeki uyku macunu mevzularla muhafazakâr bir gazete, Demokrat Parti müzakerelerinin hükûmet mehafilinde uyandırdığı tesirden bahsederek hükûmetin, «Celâl Bayarın vatandaşları kanun aleyhine isyana teşvik» eylediğine kani bulunduğunu yazıyor. Bu gazetenin hususî (!) istihbarına nazaran hükûmet - Allah Razı olsun - memlekette şiddet ve terörle bir diktatörlük kurmak istiyenlere karşı demokrasiyi, her vasıta ile korumak azmindeymiş.

Demokrat Partinin seçimlerde vatandaşları dövmesi, hürriyetlerine Sinirkent'te olduğu gibi palan vurması, şapkalarına abdest bozup başlarına giydirmemesi için hükûmet bütün şiddetiyle hareket edecek ve bu sayede memlekette demokrasi kurulmuş ve yerleşmiş olacaktır.

Rakının şiddetle yasak edildiği Dördüncü Murat zamanında, devriye Bektaşiyi çevirmiş, üstünü başını aramış, kuşağından boş bir şişe çıkarmış. Adamcağızı çalyaka subaşının huzuruna götürmüşler.

— Bre nâbekâr, bu ne?

— Şişe efendim...

— Bu rakı şişesi...

— İçine rakı konulursa öyle olur.

— Öyle ise sen rakı içiyorsun.

Bektaşi gülmüş:

—Sultanım! demiş. Kuşağımda bir şişe bulunması rakı içtiğime delâlet etmez. Bende en büyük bir günah âleti de var. Şimdi ben o günahı işlemiş mi oluyorum?

MİZAHÇI

HÜKÛMET VE İSTANBUL BELEDİYESİ BEŞYÜZÜNCÜ FETİH YILINA HAZIRLANIYOR..

Fatihin ruhu — Baylar, büyük zahmetlere girip beni utandırıyorsunuz !

İhtimaldir padişahım...

Ertuğrul Şevket

Demokrat Partinin bu seferki büyük kongresi, dünyanın en olgun milletlerine has bir mükemmellikle başladı ve bitti. Hani bir foto muhabiri de tokatlanmamış olsaydı, karşı taraf:

— Canım, böyle rektör seçimi gibi gürültüsüz, patırtısız kongre mi olur?

Demekten başka bir bahane bulamıyacak, kongrenin çalışmasını başka türlü yeremiyecek, küçümseyemiyecekti..

Bu tokat hâdisesi dolayısiyle D. P. Başkanı şöyle demiş:

— Bir gün General Kâzım Özalp'la görüşüyordum. Bana, demokratların baskı yaptıklarından şikâyet etti. Kendisine: «Aman hoşuma gidiyor, bir daha söyle!» dedim.

Yani, sayın Celâl Bayar: «Men dakka, dukka!» demek istiyor. Bize ne.. Bu: men dakka, dukka olsa olsa C.H.P. lileri düşündürür.

Lâkin, kongre delegelerinden sayın bayan Ümmü Bala, ömür doğrusu. Sanki ikamet ettikleri köyün volları yapılmış, sanki karnı ağrısa doktoru elinin altındaymış, sanki vergilerden memnun, sanki hayatı güllük gülistanlık içinde geçiyormuş da bir mesele onun aklını başından alayazmış, isyana sevketmiş gibi kürsüden şöyle bağırmış:

— Eşmenin 14 bin reyini çaldılar, bunun için demokrat oldum.

Avukat Ali Çekicin sözleri de, fıkır fıkır kaynayan bir suyun içine atılmış yumurta gibi insanın yüreğini hop hop hoplatıyor:

— Bizim de iltihak ettiğimiz Birleşmiş Milletler Anayasası vardır. İnsan hakları beyannamesinin 13 üncü maddesi, zulme karşı isyan hakkını vermiştir.

Şimdi, bu unutulmuş lâfı etmenin sırası mıydı? Sorarım size, bir insanın karşısına geçip mütemadiyen: «Sen işinin ehli değilsin, iki elinle bir çomağı bile doğru tutamıyorsun, makamını elinden alacak, seni dehliyeceğim!» demek, zulüm müdür, değil midir? Zulümse, bundan

DİKKAT!

Hayal uğruna hakikat kurban edilmesin!

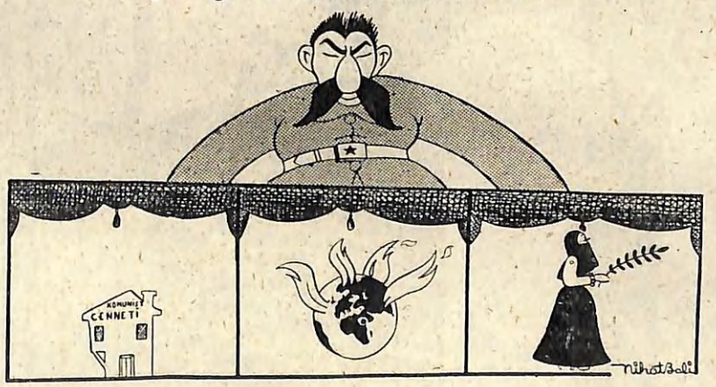

RAMAZANDA İBRET PERDESİ

Perde kurdum... Şem'a yaktım... Gösterem zılli hayal!.

— Öyle canım sıkılıyor ki, hani Cemiyeti Belediyede âza olmasam biraz çalışacağım!

D. P. korkmalıdır. Çünkü ikide birde C.H.P. ye söylediği bu: «Her geçen gün bizi iktidara biraz daha yaklaştırmaktadır.»

Ben Halk Partisinin yerinde olsam:

— Yaa! Öyle mi?

der, onların gösterdiği yoldan yürür, insan hakları beyannamesinin 13 üncü maddesini tatbik eder, muhalefete karşı isyana kalkardım!

Maamafih, bu tehditli, temkinli, teşvikli, tasvirli, tahlilli kongrenin C.H.P. lileri harekete getirmeleri beklenebilir... Ne, o? Demokrat Parti, seçim emniyetinden mi bahsediyordu? Alâ. Hazır ara seçimler de var. Hem kendisinden başka kimse de işitmek istemiyor. Reyler, sandıklara atıldıktan sonra sokaklarda davullar çaldırıp:

— Allahını seven oy tasnifinde bulunsun!

Diye adamlar bağırtabilir. E artık, hüsnü niyetini bu suretle isbat eden bir partiden de, seçim kanunu tadilini istemek için insanda surat olmalıdır.

Kongre, aşırı cereyanlar kanununu beğenmediydi, iktidarı desteklediği için Köprülüyü tenkit ettiydi, değil mi? Bu kanunun yürürlükten kaldırıldığına dair Meclise bir lâyiha gelmesi mümkündür!

Falanca yerin idare âmiri, valisi partilere eşit muamele mi etmemiş' İktidarın, yeri yerinden oynatması, bu valiyi bir daha istihdam etmemek şartiyle vekâlet emrine alması, tekaüde sevketmesi ihtimali vardır! Çünkü büyük kongrede, 12 Temmuz beyannamesinin bu fıkrasına itimat edilmezmiş gibi bir hava esmişti.

Tasarruf politikasının makul bir şekilde ele alınmadığından, bu yüzden milletimizin büyük mükellefiyetler altında ezildiğinden bahsedilmişti, değil mi?

Yarın, bir de bakıyorsunuz ki: Bakanların altlarından otomobilleri, bakanlıkların tahsisat-ı mesturelerı alınmış, 350 lira aylıklı aşçılar yamaklariyle birlikte kapı dışarı edilmiş! Vergi almak şöyle dursun, Türk vatandaşı olanlara prim bile veriliyor!

Ah, ne olur Allahım? Bari şu, post kaygusu işimize yarasa!

Altıncı cildimizin ikmali dolayisiyle eski sayılarımızdan iktibaslar

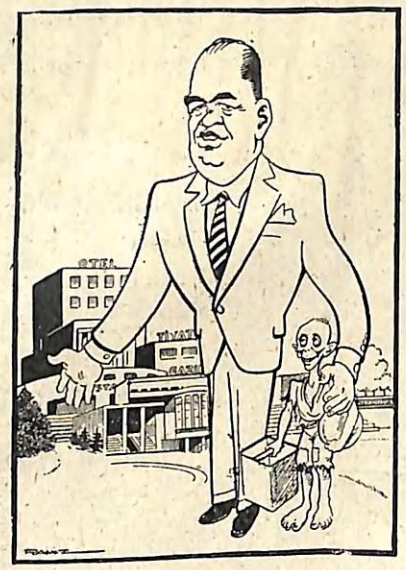

İstanbul Valisi — Sayın okuyucular, bu güzel şehir bu muhterem halkındır!

— Niçin döğünüyor, muharrem matemi mi?
— Hayır, yedi eylûl matemi!

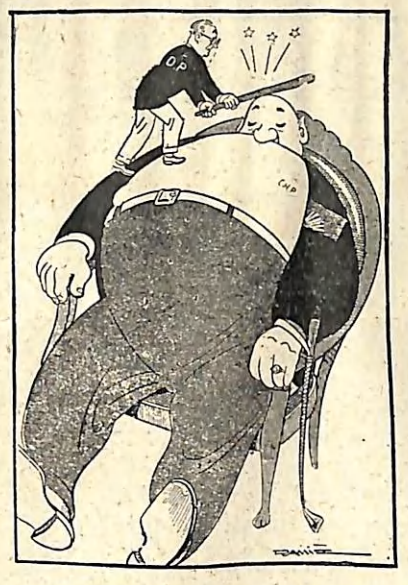

— Vur eski kölesi, utandır onu, Bırakma uyusun, uyandır onu!

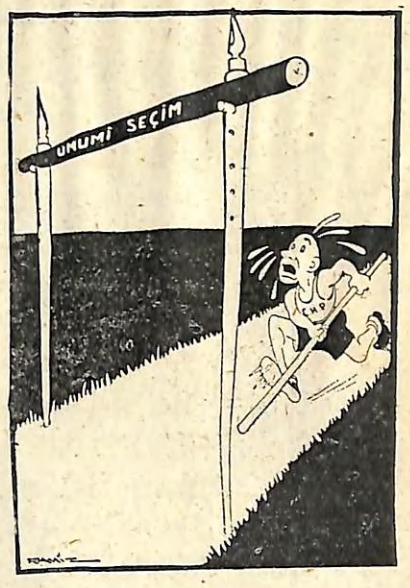

C.H.P. — Elimde sopa oldukça her zaman kazanırım.

KARDA KAYMAK :

— Hani düşene kimse bakmaz diyorlardı !

— İşte ayaklar baş olursa vaziyet böyle olacak..
— Desene millet seyrinden bile ferahlıyacak!

SAYFİYEDE YENİ KİBARLAR

— Karıcığım, haydi çabuk turunu yap ta gel, pantalonu giyip vapura yetişeceğim !

— Nişanlım, «Ben iffetin, faziletin âşıkıyım!» dedi..
— İnanma, kıskandırmak için söylemiş. O yalnız seni seviyor.

KARADENİZ KIYILARINDAN BOĞAZLARIN TEMAŞASI:

Moskof — Geçecek delik bırakmadılar!

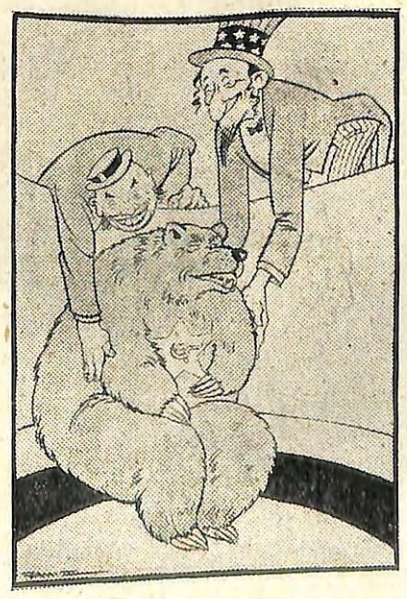

— Gel seni adam edelim.
— İstemem, ben böyle kalacağım !

VEREMLE MÜCADELE

— Müjde karıcığım, karşıki komşunun hizmetçisini ayartmak üzereyim !

— Müjde, müjde... Sanatoryomdan yatak sırası geldi, döndürün geriye !

Tek keramet

Demirbaş konular

Hayli dem yârimizin geçtiği yoktur buradan
Almadım seçtiği eşyâyı deyip mostradan

Bugün ebnâ-yi zamân ölse de hattâ şuraya
Menfaatsız adım atmaz alim Allah şuradan

Âcizin uğrayacak tâkati yok terzisine
Komşumuz astraganlar getirir Londradan

Paltonun hâli bu yıl kalmadı tornistanlık
Başı dönmüş gibidir elbisemin alburadan

Kaabil olmuştu yazın şapkayı tecdîd etmek
Bir de baktım ki hayır yok sırıtan kunduradan

Öyle keskin ki dirâyetli Habîbin kalemi
Farkedilmez kılı tam kırka yaran usturadan

Onun emsâli hitâbette Muammer Alakant
Sesi bir şaţ-araban nağmesidir tamburadan

Ne çıkar kızsa da tenkîde Günaltay grupu
Bıktı millet şa şa dan gık dedi hip hip huradan

Şeflerin hatt-ı hümâyun gibidir nutku Ozan
Sâde başlıklarının ziyneti yoktur turadan.

AKILLI OZAN

— Biz senin yaşındayken oruc tutmak için niyet ederdik.
— Ben de tutmağa niyet ettim ,anne!

— Ne kovalıyorsunuz yahu?.
— Oruç yedi zındık..
— Bırakın zavallıyı, belki yiyecek başka şeyi yoktu!

EMİR KULU

Şef, bağırmaya başlayınca memurun da tepesi attı; o da bağırmağa başladı:

— Bana ne bağırıyorsunuz, öyle? Yanınızda memurum, amenna.. Fakat ben, müstakil ruhlu bir adamımdır. Emir almaya alışık değilim ben...

Şef, hayret etmiş gibi onun yüzüne baktı ve sordu:

— Yok canım, evli değil misiniz, siz?

YAZLIK

Karaborsacılıktan hayli dünyalık toplamış yeni bir tüccarımız, belki kırkıncı defadır söylüyordu:

— Bu sene yazlığa adaya gidiyoruz.

Avni İnsel kızmıştı. Nihayet dayanamadı:

— Anladık be birader! dedi. Öğünmekte ne mânâ var?

Hamdi Varoğlu atıldı:

— Nasıl yok! O, zaten Adaya sırf öğünmek için gidiyor!

Ramazan geldi, fakat g
Def'olup gitmedi dillerd
Bilirim, gelmeyi ister o
Neyleyim, azmine mâni'
Goncalar gülmeyi terket
Bülbül âh etmede, mâte
Gelmeyen yâr değil sâd
Bize arzetmedi bir vechi
Çıktı et dört yüze, bak,
Yaşamak oldu ölümden
Geçemez titremeden kir
Misl-i âteş-gededir çarşı
Söyliyor müttefikan me
Görmemiş böyle galâ d
Nasıl âh etmez ahâlî yi
Bilmiyor doymayı esnâf
Ramazan geldi, fakat n
Serteser işte tehî matba
Boş gelip boş gidiyor s
Ne reçel gördüğü vardı

— *Bu bayanlar galiba bizi çekiştiriyorlar..*
— *Zannetmem. «Bunlar ne budala, ne sersem, ne pısırık herifler böyle» diyorlar, sözlerinin bizimle alâkası yok !*

FIKRALAR

ADEMİ İTİMAT

Arkadaşından borç para istedi:

— Ay başında derhal veririm, dedi. Sözüme itimat edersin, değil mi?

— Vallahi, azizim, öyle bir dünyadayız ki, artık kardeşime bile itimat edemiyorum...

— Hakkın var. Kardeşini tanırım: Kendisine benim de hiç itimadım yoktur...

■

DEMOKRASİ

— Dünyada ilk demokrat kimdi ?

— Kristof Kolomb.

— Ne münasebet!

— Tabiî ya: Yola çıktığı zaman nereye gittiğinin farkında değildi. Bulduğu şeyin ne olduğunu anlıyamadı, dönüp geldiği zaman da nereden geldiğini bilmiyordu!

SAPAN TAŞI :

PASO !

İstanbul Şehir Meclisi, son toplantısında kükremiş arslanlar gibi pür heybet, pür hiddet öyle kararlar aldı, öyle mühim meseleleri halletti ki; sormayın..

Meselâ, üniversitelilerin otobüslerde tezilâtlı tarifeden ettikleri istifadeyi kaldırdı; sebep: Otobüsler ziyan ediyormuş.

Meselâ, otobüslerden pasoyu kaldırdı; sebep: Otobüsler ziyan ediyormuş.

İyi, hoş. Lâkin üniversitelilerin tenzilâtlı tarifesi, pasolar kaldırılırken ileri sürülen mucip sebepler garip.

Şöyle deniyor: «Devlet Reisi, bakanlar dahil kimse otobüse bedava binemez.»

Allah, Allah! Acaba bu zevat; «bedavadır» diye emirlerindeki otomobilleri garajlara çektirmişlerdi de otobüslere mi üşüşmüşlerdi?

— *Hükûmat sağ, sol kanunu çıkarmış.*
— *Demek sağımızı, solumuzu unuttuğumuzun farkına vardılar gayrik !*

Betarz-ı Kudema

side-i Ramazaniye

i dildâr henûz
kdâr henûz
yüzlü nigâr
ağyâr henûz
un hicriyle
e gülzâr henûz
ızluk dahi âh
dâr henûz
la sekiz yüz kuruşa
lüşvâr henûz
anından hattâ
âzâr henûz
etin yaşlıları
edvâr henûz
siz kalarak
iccâr henûz
bunun malzemesi
îlâr henûz
iftâr-ü sahûr
le havyâr henûz

Senelerden beridir tutmadayız dâim oruç
Yâr olup tâliimiz etmedik iftâr henûz
Ramazan geldi bu yıl yazla berâber ammâ
Satılır bir deve fîâtına esmâr henûz
Âdetâ dûzaha döndürdü sıcak her tarafı
Âh, bir parça ne buz var, ne biraz kaar henûz
Kaçacaktır ,sanırım kûşebucak bizden oruç
Çünkü bilcümle mükellefleri bîmâr henûz
Acebâ kim olacak derdine halkın dermân
Bir acep uykudadır hey'et-i nuzzâr henûz
Nasıl ümmîd-i selâmet ederiz, bilmem ki
Dâr-i himmette ne der kaldı, ne dîvâr henûz
Sandık ammâ -gün olur- millete ikbâl erişir
Bırakıp gitmedi hayfâ bizi idbâr henûz
Böyle bir yerde nasıl râhat-ü ârâm aranır
Bak ki binlerce dolâb olmada devvâr henûz
Kalıyor oynıyanın çektiği zahmet yanına
Topluyor parsayı ayyâr ile mekkâr henûz
Bilmem ey (Râsıd)ı şâir bu cihân içre acep
Var mı tab'ın gibi bir tab'ı güher-bâr henûz.

RÂSID

Hikâye

Karım sana emanet!

Yazan:
VİR-GUL

Ahmet Parabol, bundan on beş sene evvel bir tırnak ameliyatı için Amerikaya gitmişti. Tırnağı iyi olmuş, fakat kopan tırnağı orada bırakmaya gönlü razı olmadığı için kendisi de orada kalmıştı. Amerikanın karısı, kızı bol, bizim Ahmet Beyde de - adı üstünde - para bol, vur patlasın, gören çatlasın.. Tam on beş sene hovardalık etmişti.

Fakat, memleket hasreti bu. Bir şeye benzemez. Bülbülü altın kafese koymuşlar da yine: «Ah vatanım!» demiş. Bilirsiniz. Onun için her halde Ahmet Beyi mazur görürsünüz. Nihayet kalkıyor, bir tayyareye atlıyor, geliyor.

Kendisini geçen gün Köprü başında gördüğüm zaman, lâf olsun diye sordum:

— «Nereye?»

— «Ameriya,» dedi.

— «Hayır ola!» dedim. «Yine tırnak ameliyatı mı?»

— «Hayır,» dedi, «bu seferki daha mühim. Bilmem, iyi olabilecek miyim.»

— «Nedir?» diye merakla sordum.

— «Uzun hikâyedir,» dedi, fakat kısaca anlattı:

?

? ?

Bilirsin: Ben gönlü gani, eli cömert bir adamımdır. Amerikadan geldikten sonra, orada gördüklerimi bir arkadaşıma anlatıyordum. Arkadaşım dediğim de kardeşim gibi sevdiğim biri. İlkmektepten son mektebe kadar beraber haylazlık ettik, beraber yaramazlık yaptık. Adı Cemal. Soy adı ile beraber Cemal Özaltıner oluyor. Altın dediğime bakma: Altını değil, mangırı bile yok.

Amerikayı anlatırken:

— Ne söylesem yine tarif edemem, diyordum. Gözlerinle görmelisin.

— Ah ne iyi olur! dedi. Bir görsem!

Derhal:

— İstersen para vereyim git, dedim. Geldikten sonra ucun ucun ödersin.

Öyle sevinmişti ki: Ellerime, kollarıma, boynuma sarıldı:

— Sahi mi söylüyorsun! diye haykırdı.

Fakat Cemalin gözleri birdenbire durgunlaştı.

— İyi, hoş ama, dedi, karımı ne yapayım? Yeni evliyiz... Genç de.

Endişesini anlıyordum:

—Sen merak etme, dedim. Karını bana bırak. Ben himaye ve muhafaza ederim.

Uzatmıyayım - zaten hikâyenin bu faslı kısa sürdü - bizim Cemal, tabiî «Bir iş takibi için» Amerikaya havalandı. Giderken de son sözü: «Karım sana emanet!» oldu.

Gitmeden evvel karısını bana tanıtmıştı. Fakat, ne yalan söyliyeyim, daha görür görmez, bir hayli uğraşacağımı anlamıştım. Kadını himaye değilse de muhafaza her halde pek güç olacaktı.

Evlerimiz yakındı. Sabah, öğle, akşam bir uğrayor, sözde hatır soruyor, fakat hakikatte kontrol ediyordum. Her uğrayışımda kadını evde buluyordum. Lâkin, hemen daima giyimliydi, beni görünce soyunuyordu.

— Bakkaldan geldim... Çarşıdan geldim... Terziden geldim... Ahbaptan geldim... Kasaptan geldim... diye de izahat veriyordu.

Ne bitmez terzi, çarşı, ahbap, kasaptı bu! Anladığıma göre, dostu vardı ve benim kontrol saatlerim arasındaki zamanlarda, kaşla göz arasında fırlıyor, gidip geliyordu.

Baktım olacak gibi değil, yatağı yorganı aldım, Cemallere taşındım.

Kadın, şaşırdı, kızdı.

— Ne hakla... diye kafa tutacak oldu.

— Arkadaşlık hakkiyle, diye cevap verdim. Cemal sizi bana emanet etti, vazifemi yapacağım.

Arkadaştan sık sık mektup alıyordum. Amerikada gezdiği yerleri anlatıyor, görmek istediği yerleri sayıyordu. Memleketi bildiğim için, nereye ne kadar para gider, biliyordum. Ona göre Cemale yeniden para gönderiyordum. Böylece, bizim arkadaşın Amerika seyahati iki hafta yerine iki ay sürdü.

Fakat neyin sonu gelmez ki! Bu işin de sonu geldi ve Cemal Özaltıner bir gün tayyareden indi. Hep beraber «bizim» eve geldik. Lâkin benim de orada yatıp kalktığımı öğrenince seninki bir kızsın!

— Yazıklar olsun sana! diyordu. Demek ben Amerikadayken sen burada, karımla ayni evde...

— Dur, Cemal, dedim. Beni dinle. Karını muhafaza...

— Sen onu gecelik külâhıma anlat... Teessüf ederim sana... Şimdi anlıyorum: Amerikada daha fazla kalayım diye bana sık sık para göndermenin sebebi demek buymuş...

Ne söyledimse inandıramadım. Daha doğrusu, ne söylemek istedimse söyliyemedim. Bu vaziyet karşısında karı tabiî memnun. Beni kurtarmak için bir şey söylemiyor, bilâkis kocasına hak verdirecek şekilde mânâlı mânâlı gülüyordu.

Hülâsa, baktım sonunda mahkemelik olacağız. İşi bir avukata danıştım.

— Bu işin tek çıkar yolu, arkadaşınızı para ile yola getirmektir, dedi. Manevî tazminat adı altında bir kaç bin lira koklattınız mı...

Öyle yaptık. Fakat, en yakın bir arkadaşım tarafından böyle bir şeyle suçlandırılmış olmak öyle ağrıma gitti ki, azizim! Topladım tası tarağı, kapağı yine Amerikaya atıyorum.

!

! !

Ahmet Parabol, elimi sıkarken, kendi kendine konuşur gibi: «Bari bir şey yapsaydım, hiç yüreğim yanmazdı... Gözüm de kalmazdı... Kadın hiç de fena değildi yani,» diyordu.

— *Kuzum, telepati nedir?*

— *Anlatayım: Dün akşam kulüpte bin beş yüz lira kazandım. O anda, bugün sana rastlıyacağım içime doğdu. İşte budur!*

Çömezin Röportajları:

156

Ramazan manileri

Çizen: RAMİZ

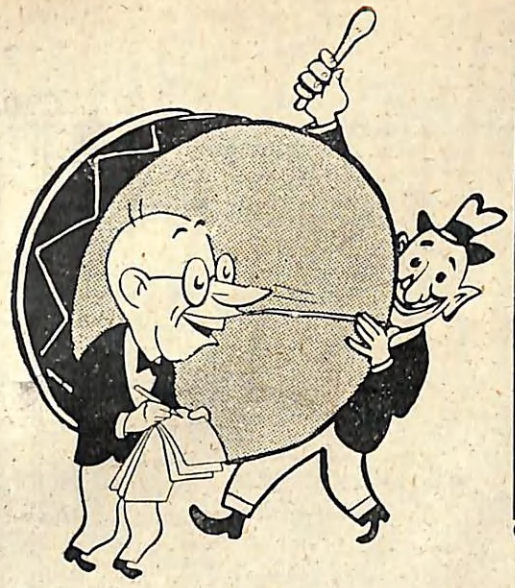

Gözlerim kan kan olsa
Aşım bir soğan olsa
Palavradan geçemem
İsmim (Aldoğan) olsa!

Dostun kalbinde haset
Düşmanın gözünde bed
(Köprülü)nün yaptığı
Ordinaryüs siyaset!

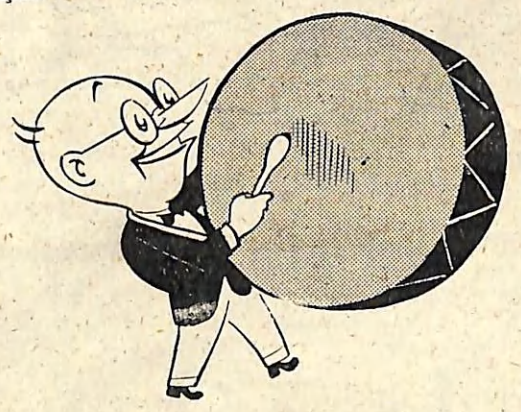

Güllâca lâzımsa harç
Param yok edeyim harç
«Yurda» iftar vermeli
Bu yıl (Ömer Celâl Sarç)!

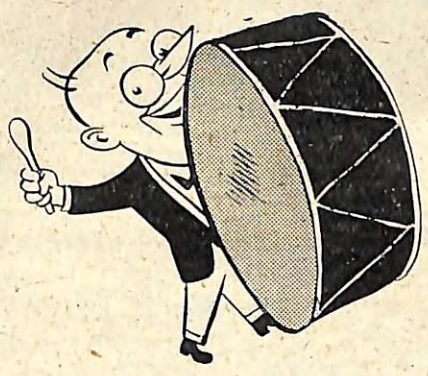

Deve hendek atlamaz
Boş tabanca patlamaz
Neden bilmem Bay (Köni)
Kederinden çatlamaz!

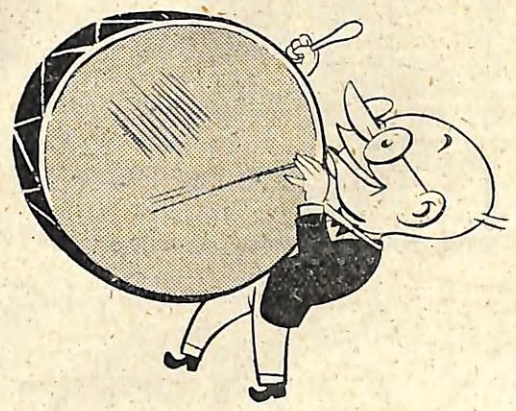

Gözlük takmaz gözüne
Dönüp bakmaz özüne
Sakın (Hikmet Bayur)un
Aldanmayın sözüne!

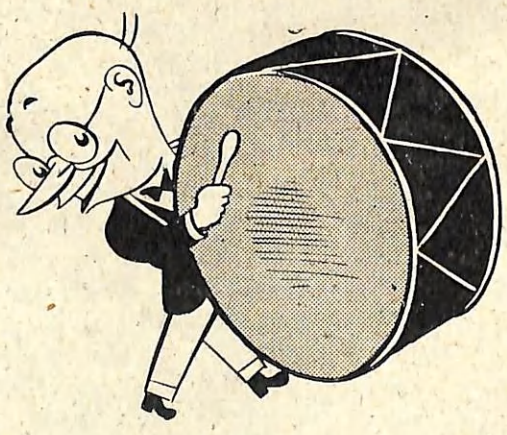

İşlerim yarım yarım
Yarın yok bugün varım
Yeşil saha benimdir
Ben ezelden (Kırdar) ım!

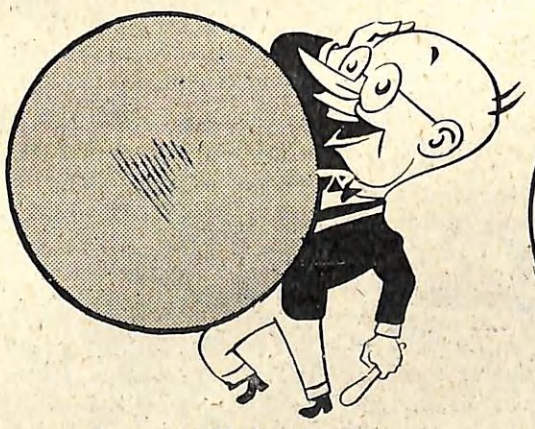

Kaçarım elbet yan yan
Fena kesti usturan
Yüzüne bakmam, hattâ
Tavsiye etse (Uran)!

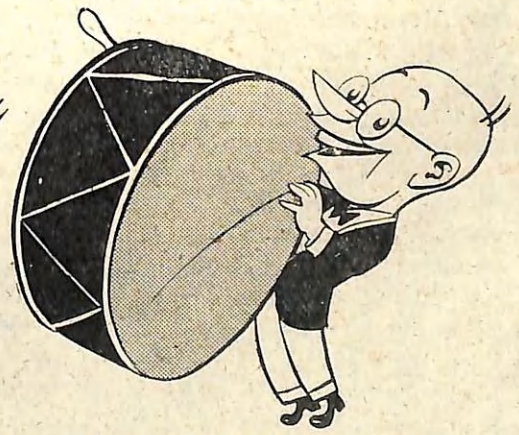

Gül açınca yaz olur
Derelerde saz olur
Şu (Celâl Bayar) gibi
Babayiğit az olur!

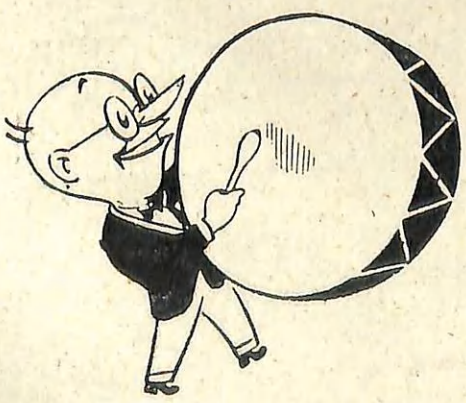

Günü gelip çatınca
Bir mum aldım boyumca
Git derdine yan diye
Verdim (Tahtakılıç)a!

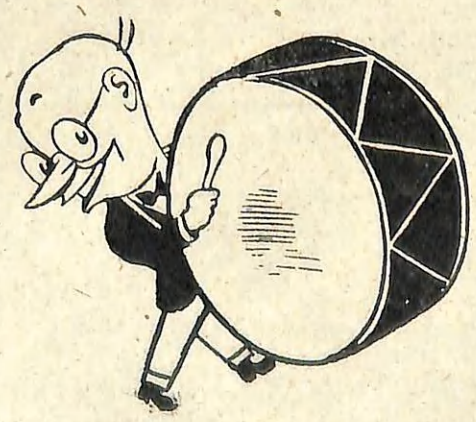

Yazı yazar dumana
Aşkolsun okuyana
Şu günlerde pek gamlı
Neler oldu (Yalman)a!

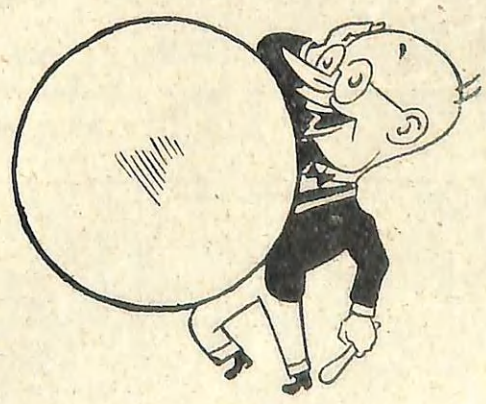

Gemi yürür karadan
Sen haber ver paradan
Ha bire çam devirir
Şimdi (Yavuz Abadan)!

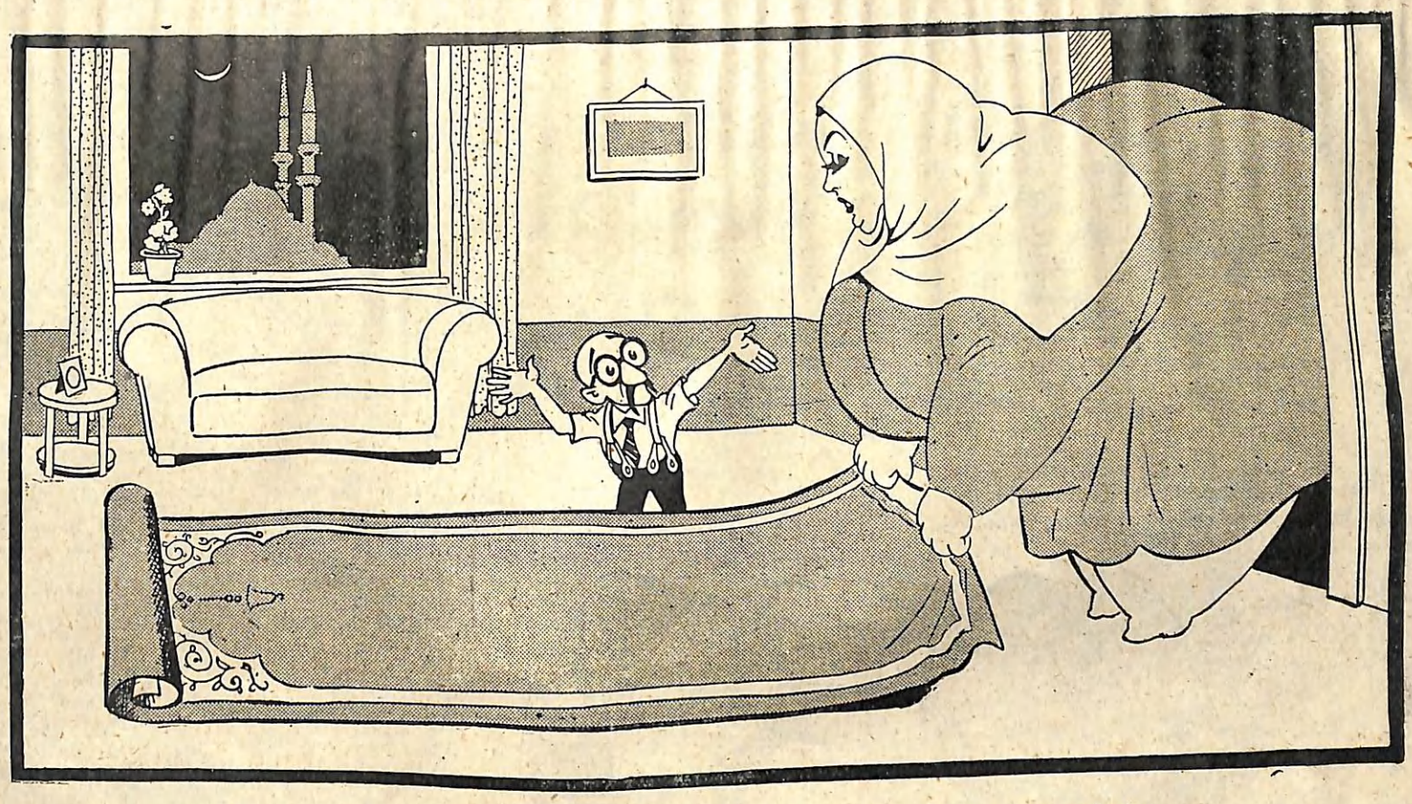

Sıska Dayı — Karıcığım, teraviye hazırlanıyorsun ama, otuz üç rekâta dayanmaz zannederim..
Tombul Teyze — Bacaklarım mı?
Sıska Dayı — Hayır, bizim ev !

Filorya plajında

Penceremin önünde oturmuş, gazete okuyordum; Holivuddan bir ses kulaklarımı tırmaladı:

— Hello, Düttürü!

Malûm: Bizim komşunun kızı Dürnevi almaya gelen mahut züppe. Şunu, bir iyice göreyim dedim: A, a, a! Herif kaçırmış mı, ne? Sırtına zemini beyaz, çiçekli, resimli bir gömlek geçirmiş, eteklerini pantalonunun içine sokmayı unutmuş, yellim yelâlim bir halde sokağın ortasında bağırıp duruyor :

— Hello, Düttürü!

Dürnevin annesinin pencereden bakmasiyle başını içeri çekmesi ve kızına seslenmesi bir oldu:

— Üstüme iyilik sağlık.. Ayol Dürnev, pijamalı bir herif gelmiş, bizim eve baka baka kuş dilince bir şeyler söylüyor!

Dürnev, evvelâ dışarıdakine seslendi:

— Hello, Zibti!

Evleri bizimkinden alçak olduğu için içerisini mükemmelen görüyordum. Zaten, karım da, bu pencerenin önünde oturmamamı kaç defa söylemiştir. Sebep, malûm: Komşunun bu yarı çıplak, yarı çatlak palazı! Baktım: Dürnev, telâşla komodinin üzerindeki mayosunu kaptı, sonra - affedersiniz - yüz numaralarının kapısını açtı, oradaki ipe asılı havluyu mayonun arasına yerleştirdi, sokağa fırladı.

Meraka kapıldım: Bunlar nereye giderler; nerede, nasıl, ne kadar, ne dereceye kadar eğlenirler? Düştüm peşlerine.. Öyle bir tırısa kalktılar ki.. Yayan yapıldak, tâ Osmanbeyden Sirkeciye kadar bir yerde mola bile vermediler.

Seyyar büfeyi gördükleri zaman, Zibtinin aklı başına geldi:

— Öğleyin acıktığımız zaman oradaki lokantada yağlı yemek yeriz de, midemiz bozulur. Ne yapsak acaba?

— Sandviç alalım!

Dedi. Zibti gişeye yaklaşırken, centilmen bir insan tavriyle arkadaşının fikrini sormamazlık etmedi:

— Otturmayız, ayakta dururuz değil mi? Spor.. Ne dersin, darling?

— Hohho! Elbet...

Oğlan cebinden ortası delik kuruşları muruşları çıkardı; hesap kitap etti, Klark Gabl biçimli saçlarını karıştırdı, üçnücü mevki iki bilet aldı.

Plâjın kapısında Zibti, galiba dibine darı ekilmiş olan ceplerini karıştırdı, ağzını büze büze sordu:

— Hello, yirmi sekiz kuruşun var mı?

Bozukluğu kalmamış da!

Kabinede soyunup dışarı çıktığım zaman şaşkına döndüm: Bu gençlerin; dişilerini de, erkeklerini de birbirinden ayırt etmeye imkân yoktu. Bizim Düttürüyle Zibti hangisiydi?

Hepsinin gözlerinde kara gözlükler, hepsinin saçları ayni şekilde taranmış, hepsinin elinde havlu arasından çıkmış sandviç, hepsinin sesi ayni tonda... Bizimkiler, plâj kapısından girer girmez, sanki kudret ve kuvvetine akıl ermez bir sihirbazın marifetiyle bir çiftken, on çift, yüz çift, beş yüz çift oluvermişler.. Plâjın bir başından öteki başına kadar başka bir ses duymak imkânı yok:

— Hello, Düttürü!!

— Hello, Zibti!!

KAPI KULU

KÖYLERİMİZDE NESİLLERDEN NESİLLERE KALAN HEDİ YELER

İçilecek... *Yakılacak...* *Yatılacak...* *Isıtılacak...* *Giyilecek!*

FIKRALAR

ALKIŞ

Ahmet Emin Hüseyin Cahid'in İngilizceyi işittiği zaman anlamadığını iddia eder. Geçen gün de bunun yeni bir misalini anlatıyordu:

Üstad Meclis heyeti ile Londraya gittiği zaman, kendisinden bir nutuk rica ettiler. Yalçın kalktı, Fransızca uzun bir nutuk verdi. Oturdu, bir tek alkışlayan olmadı .

Sonra başka biri kalktı, İngilizce konuşmaya başladı. Her cümlesi alkışlarla kesiliyordu. Hüseyin Cahit de, nezaket icabı, alkışlamaktan geri kalmıyordu.

Nihayet yanındaki arkadaşı kolundan dürttü:

— Gaf yapıyorsun, üstad. Bu adam senin nutkunu tercüme ediyor.

OLACAK ŞEY Mİ?

Salamonun oğlu Türkçe öğreniyordu. Bir gün babasına sordu:

— Ecdat ne demek baba?

Salamon izah etti:

— Ecdat babalar, dedeler, demek... Meselâ ben senin babanım. Deden de benim babam...

Küçük Mişon şaşırmıştı:

— Öyleyse bu kitapta bir yanlışlık var: «Ecdadımızla öğünmeliyiz» diyor!

EYVAH !

— Ömrüm oldukça artık hiç bir kadına izdivaç teklif etmiyeceğim, diyordu.

— Neden? diye sordular. Yoksa yine red cevabı mı aldın?

— Hayır, billâkis! Bu seferkinin kabul edeceği tuttu!

TEZKERE

Neclâ sordu:

— Bir öğrenmenle nişanlandığını işitmiştim. Ne oldu? Niçin ayrıldın?

Leylâ cevap verdi:

— Ne olacak bir gün randevusuna gitmedim. Ertesi gün benden annemin imzasiyle, mazeret tezkeresi istedi!

OKKALIK

«Hemşeri» gazetesi sahibi Talât Mithat Hemşeri; geçen gün Necip Fazıla rastladı. Elini sıkarken:

— Tebrik ederim, dedi. Mecmuan iyi satılıyor galiba. Dün elime geçti, içinde mühim bir şey vardı.

Necip Fazıl gururlu bir tavır takındı, fakat merak da etmişti, sordu:

— Ya? Ne vardı içinde?

Talât Mitat soğukkanlılıkla cevap verdi:

— Bir kilo kiraz.

AKSİLİK

Açık Hava tiyatrosundaki bale temsiline gidiyorlardı. Bey on dakikada hazırlandı, bir saat kitap okudu, bir saat gazeteleri yeniden evirdi, çevirdi, devirdi. Yarım saat daha bekledikten sonra hanım da nihayet hazırlanmış olarak geldi.

Otomobile bindiler. Yarı yola kadar gelmişlerdi. Hanım sordu :

— Şapkam nasıl? Düz mü duruyor?

Bey baktı: Sağ tarafa eğrilmişti. Fakat gayet kat'i bir tavırla :

— Hiç merak etme, dümdüz! diye cevap verdi.

O zaman hanım çığlığı kopardı:

— Eyvah! Geri döneceğiz!

— Neden?

— Bu şapkanın sağ tarafa eğri giyilmesi lâzım!

MÜBAREK !

Arkadaşına elini uzattı :

— İşittiğime göre çocuğun olmuş; tebrik ederim.

Arkadaşı şaşırmış gibiydi:

— Allah Allah! Nereden işittin? Yoksa yumurcağın yaygarası buraya kadar mı geliyor?

SIRAT KÖPRÜSÜ : SÖZ GÜMÜŞSE...

İstanbulun Şehir Meclisinin âzaları var olsunlar, berhudar olsunlar! Bir taraftan: «Hayat pahalılığiyle uğraşmak bizim haddimize mi? Bu, hükûmet işidir!» diye acizlerini itiraf ederken, öte taraftan halkın orta bir bedel ödeyerek gittiği; kendisi giyemese bile şık elbiseler, tuvaletlerle dolaşan, mükellef sofralarda tıka basa karınlarını doyuran artistler gördüğü, karnını değilse bile gözünü doyurduğu sinemaların biletlerine halkın zararına zam yaptı.

Bu zam teklifi kabul edilmezden evvel de bir Şehir Meclisi âzası şöyle bağırmış:

— Ben, sinemacıların kazanmasına taraftarım!

Neden acaba? Otobüslerden pasolar kalkarken sinemacılar bu zata bir paso mu verecekler?

Yoksa kendisi, bir daha Şehir Meclisi âzalığına seçilmezse sinema işletmek fikrinde midir?

KARGI

KİTABA GEÇİŞ...

Eski Babıâlinin, şimdi de Ankaranın sevimli, nüktedan siması Nurettin Artam, yaşı kırka merdiven dayadığı halde, hâlâ «genç şairlerimizden» ünvanını muhafaza eden Ahmet Muhip Dranas'a:

— Tebrik ederim, dostum, dedi, ismin kitaplara geçmiş!

Ahmet Muhip telâşla sordu:

— Yok canım! Nerede gördün?

Nurettin Artam ciddiyetle cevap verdi:

— Telefon rehberinde !

BELLİ !

«Peri» mecmuasının kapısı önünde 49 modeli ve caka marka bir taksi otomobili durdu. İçinden çıkan bir adam koşa koşa yukarı geldi. El açtı:

— Allah aşkı için bana on kuruş sadaka erin. Evde çocuklarım aç... Karım hasta... Allah kazadan belâdan...

Ramiz Gökçe hayretle sordu:

— Dilenen adam taksi ile mi gelir?

Birasını içmekle meşgul Doğan Nadi, cevap verdi:

— Niye hayret ediyorsun? Paraya ne kadar acele ihtiyacı olduğu bundan da belli!

ZAVALLILAR

Paris Konferansında Berlinin iktisadî vaziyeti bahis mevzuu oluyordu. Vişinskiy Yoldaş yine hoşuna gitmiyen bir şeyle karşılaşmış söyleniyordu :

— Şu Almanları da bir türlü anlıyamıyorum. Niçin mütemadiyen yiyecekten, içecekten bahsederler! Bizim gibi onlar da edebiyattan, sanattan, musikiden bahsetseler ya!

Bevin taşı gediğine koymanın sırası geldiğini anlamıştı. Derhal cevap verdi:.

— Ne yaparsınız, azizim. İnsanlar öyledir: Hep vaktiyle sahip olup da sonradan mahrum kaldıkları şeylerden bahsederler.

SEBEP

Leylâ ile Muallâ konuşuyorlardı:

— Neclâ bir doktorla evlenmiş!

— Yok canım! Acaba zengin ve güzel mi?

— O muhakkak! Doktorla kendi sıhhatini düşündüğü için evlenmedi ya !

AZ - ÇOK

— Karınla aran nasıl? Konuşuyor musunuz?

— Oldukça iyi. Az - çok konuşuyoruz.

— Yani?

— Yani ben az konu-

İÇ YÜZÜ

— Haberin var mı? Bizim Ayşe evlenmiş?

— Yok canım! Kiminle?

— Bir röntgen mütehassısı ile.

— Allah Allah! Röntgenci içyüzünü gördüğü halde yine onu almış ha!

Sayı: 156

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası

Mizah

— *Şemsiye olmasaydı, çoktan yanar tutuşurdum!*